

kommande at nedlægge en Protest derimod, fordi jeg anser det for i høi Grad farligt, at man her i Thinget, i Stedet for at protestere derimod, godkjender det ved fortsatte Bevillinger. Nu kan man sige: Ja, men hvis nu f. Ex. dette Krav blev opfyldt, Folkethinget havde gjort en Finantslov sær- dig og ikke voteret Bygningen, Ministeriet gik af og der kom et grundlovstro Ministerium, saa stod vi dog med den polytekniske Kjelder derude paa Grunden, eller hvor vidt de vare komne, og havde ingen Bevilling. Det er ganske vist, at der foreløbig kan være faktiske Vanskeligheder, og der kan ogsaa være forbunden Ulemper med en Omordning ad provisorisk Wei, i alt Fald med Hensyn til Lønningsloven for de lærde Skoler; men jeg indrømmer, at et nyt Ministerium, idet det vilde faae en Finantslov, som det meget godt helt igennem kunde regjere med, dog paa adskillige Punkter vilde komme til at trænge til Samraad og Forhandling med Rigsdagen enten ved en extraordinær Indtælbelse eller, hvis det var under Sessionen, ved en Forlængelse af Rigsdagssamlingen, og da kunde saadanne enkelte Forer komme under Overveielse; men i saa Fald stod Folkethinget frit, da kan det sige, hvorledes det paa Grundlag af de ad provisorisk Wei skabte faktiske Forhold, vil stille sig overfor det paaagjældende Ministerium; men Folkethinget staar ikke frit her; det kan ikke under det nuværende Ministerium votere til saadanne Formaal, uden at det i Virkeligheden kommer til at godkjende den Fremgangsmaade: „Vi votere, hvad vi ville, og Landstinget voterer Sit, og saa tager Ministeriet ved provisorisk Lov, hvad det behager.“ Denne grundlovs- stridige Forretning og Fremgangsmaade komme vi til at godkjende paa den Maade, vi her votere. Jeg kunde have taget en hel Række andre Spørgsmaal op; men det vilde efter Stillingen være aldeles unyttigt ved denne Behandling at gjøre det; thi saaledes som Stillingen er her i Thinget, skal man jo een Gang vedblive at gaa mod Alt, hvad der har været gjældende Regel, Ret og Praxis med Hensyn til Bevillingsretten lige fra 1849, uden Hensyn til hvilke Partier der have været de stærkeste her i Salen. Derom maa vi i ethvert Tilfælde Alle være enige, at en saadan Fremgangsmaade hidtil ikke har kunnet anvendes. Dernæst har jeg tilladt mig at stille et Forslag under Nr. 180. Der er i Lovforslaget foreslaaet 8,000 Kr. til geologiske Undersøgelser, og, som det er ophlyst i Anmærkningerne til Forslaget, vilde derefter følge efter en foreløbig Plan 20,000 Kr. aarlig i 20 Aar. Dette er jo, som vi vide, foranlediget ved et høitæret Medlems Udtæ-

læser ved første Behandling i Hjør, og det nuværende provisoriske Ministerium har optaget det med Kyshaand, Noget, der jo i og for sig er ganske naturligt. Jeg veed ikke, hvorvidt denne Plan har nogenjomhelst Rimelighed for at holdes indenfor disse Grændser. Jeg er af gammel Erfaring sikker paa, at man ikke slipper under de 400,000 Kr. Men derimod foreligger det aldeles ikke ophlyst, at Sagen er de 400,000 Kr. værd, og i ethvert Fald er der slet ikke givet nogen Grund for, at det just haster med at sætte dette i Værk under de nuværende politiske Forhold. Derfor vil jeg tilraade, at man udsatte dette Spørgsmaal til senere. Vi have ikke før behovet, hver Gang en geologisk Professor skalde tænke over et geologisk Spørgsmaal, særlig at bevilge Rejse- udgifter osv. Saadanne Rejser have ogsaa fundet Sted tidligere, saaledes i Forchhammers Tid, han reiste tidt omkring, saa til det Ene, saa til det Andet; altsaa hvis man vil forberede en Plan til Døftelse, kan Spørgsmaalet senere komme for. Det vil derfor stemme fuldstændig med vor tidligere Behandling af Finantsloven, hvis man siger: Denne Sag maa gjemmes, indtil man har tænkt nærmere over den. Mit Forslag gaar derfor ud paa, at de 8,000 Kr. for Tiden struges, uden at jeg nærmere skal udtale mig om min Stilling til det Spørgsmaal, naar det foreligger under andre Forhold. Der er i Overigt nogle enkelte andre Bemærkninger, jeg maa gjøre til dette Afsnit. Til § 21 er der under Nr. 66 stillet et Ændringsforslag, som angaar Lønningen til en Præst i Herning og et Statsbidrag til Præsten i Hovedsognet, Rind. Det Ændringsforslag, som Udvalget har stillet, at det skal være „indtil Ledighed i Rinds Sognekald“, har jeg tiltraadt; men jeg har gjort mine ærede Kolleger i Udvalget opmærksom paa, at jeg ikke har kunnet tiltræde Hovedforslaget, og jeg skal nævne Grunden dertil. I 1885—86 meddelte Ministeriet i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget, at den om Kirkeforholdenes Ordning i Hammerum Herred nedsatte Kommission vel havde mærket dette Punkt som et af de vigtigste til at stille Rind og Herning Sogne ad. Man var ikke gaet yderligere, end at man havde begjæret 700 Kr. til Hjælp til det nye Sognekald i Herning, 800 Kr. til Husleie, og 1,000 Kr. til Statsbidrag til Præsten i Hovedsognet for Afstaaelsen af Herning, i Alt 2,500 Kr., det var Kommissionens Indstilling, og dertil havde Ministeren sluttet sig. Nu kommer man to Aar efter pludselig før Finantslovens 2den Behandling og forlanger ikke 700, men 1,000 Kr. til Herning og ikke 1,000, men 2,000 Kr. til